Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 71 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Clopotul din pădurea misterioasă

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Clopotul din pădurea misterioasă

Nr. 71.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0
V.1.0

**An apariţie:
1934**

CAPITOLUL I.
Clopotul misterios.

După trei luni de la plecarea lor din Punta-Arenas, găsim pe cei trei cercetaşi pe o pirogă care coboară cursul Amazonului în nordul Braziliei.

Marius, care îşi amintea de aventurile avute odinioară prin aceste ţinuturi, dorea să se înapoieze spre a-şi satisface o veche curiozitate în chestia unui clopot care se auzea sunând lugubru o noapte întreagă, în plină pădure virgină.

La Bahia, întrebând în dreapta şi în stânga, putuse afla că prin acele locuri fusese de mult o mănăstire, acum în ruine. Din care nu mai rămăsese decât clopotul, atârnat de o cracă groasă de pom.

Dar cine îl suna, făcând să creadă pe naivii şi superstiţioşii indigeni, ba chiar şi pe albi. Că e marele spirit rău, chinuitorul sărmanilor indieni.

Mister!

Marius îşi pusese în cap să-l dezlege.

Urmând malurile ajunseseră în locul unde Marius îşi reamintea foarte bine că se opriseră, după ce scăpase înot de pe vaporul piratului Quiroza.

Aici fluviul făcea o cotitură largă şi peisajul este caracteristic.

Nu mai erau conduşi de Huec, dar cercetaşii luaseră la Bahia pe un alt indian, Riao, bun cunoscător al locurilor.

Iată dar pe cei trei tineri cu Zomba şi Riao şi câinele Filip care îi urmase în toată America de Sud, debarcând acolo unde fluviul făcea o cotitură.

Jean Bart cu lopata care îi servea de cârmă, făcea un semicerc cu piroga, vârându-i botul într-un banc de nisip.

În primul rând, mica trupă se ocupă de masă. Uciseră câteva păsări pe care le fripseră.

După o scurtă odihnă şi o bună pipă, Marius propuse să se meargă în căutarea arborelui care îl adăpostise pe ei şi arancan în noaptea faimoasă.

Era un capiruna pe care Riao îl ştia tocmai pentru particularitatea sa de a fi gol şi în care se refugiase şi el odată, urmărit de nişte fiare.

Îl găsiră după scurt timp şi Marius se orientă spre a-şi aminti de unde veniseră sunetele clopotului.

Trebuiră să urmeze un strâmt drum strâns între arbori groşi, prinşi între liane.

În lumina atenuată care filtra printre ramuri nu se vedea decât zidul trunchiurilor şi potecile făcute de fiarele care se duceau să bea apă la

fluviu.
Poteca dădu deodată într-o mică poiană.
În mijloc, printre rămăşiţele unei vechii construcţii, se văzu un copac uriaş de o ramură a căruia atârna clopotul obiect al atâtor legende.
Era mare, ruginit şi părea foarte vechi.
Zomba şi Riao, două fiinţe primitive şi superstiţioase, uitându-se la el simţeau cum li se topesc temerile.
— Riao – întrebă Marius – de cât timp zici că sună noaptea, clopotul acesta?
— Sună totdeauna! Tatăl meu spunea că a sunat mereu.
Marius reluă:
— Odinioară erau aici misionari spanioli, apoi s-au prăpădit şi nu se mai ştie nimic de ei. Mănăstirea, după cum vezi, nu mai există, timpul a distrus-o. A rămas doar clopotul. Prin ce mister sună de vreme ce clopotarul nu mai e? Am venit aici să lămurim acest lucru şi îl vom lămuri. În orice caz, Marele Spirit Rău, nu are nici un amestec aici. Poate sunt oarecare bandiţi prin apropiere care sperie pe indigeni ca să-i domine.
— Adevărat! Se cam întâmplă tâlhării pe aici! răspunse Riao.
Marius se îndreptă spre ruine, urmat de Filip care îl urma, lătrând.
Pădurea sălbatecă, cu lianele ei năpădise ruinele, acoperind pietrele.
Milanezul se aplecă deodată.
— Na. Ia uitaţi-vă aici!
Un belciug mare de fier ruginit era lipit de o piatra mare.
— Aici trebuie să fie o subterană. Ia să ridicăm piatra asta.
Zomba tăie o cracă şi o vârî în inel.
Apoi toţi cinci se sforţară deodată.
Reuşiră după mult cazně.
Din gaura deschisă ieşi un val de umiditate şi miros de loc închis.
Trepte duceau în fund.
— Treci înainte Filip! ordonă Marius.
Fără să se codească, animalul coborî treptele.
Cei cinci oameni îl urmară.
După ce coborâră vreo două zeci de trepte se găsiră într-o cămăruţă pătrată, închisă, luminată doar de gaura pe unde intraseră.
De-a lungul zidurilor erau bănci roase de care, într-un colţ se vedea urmele unei sobe.
Între două bănci o ladă era încastrată în zid.
Jean Bart o deschise şi se dete înapoi îngrozit.
Înăuntru era un schelet alb.
Fragmente de veşmânt se mai zăreau pe alocuri.
— Vedeţi cum se confirmă poveştile? Acesta era desigur un călugăr

care slujea aici. Închide lada, Riao!

— Să ieşim afară. Acum ce facem? întreabă Jean Bart.

— Întreabă pe Marius. El comandă aici. El conduce cercetările.

— Ei bine, să ne suim sus. Aici mi se pare că ne asfixiem.

Şi cel dintâi, sărind câte patru trepte, ieşi afară.

— Nu ne rămâne de cât să aşteptă – zise el. Când clopotul va suna, vom vedea cine sună!

Între timp, discutând, se lăsă noaptea.

Jean Bart zise:

— E momentul să organizăm pânda.

— Haidem pe scări să aşteptăm!

Şi Marius făcu un semn cunoscut câinelui, să nu facă nici un zgomot.

Cu carabina în mână, toţi îngenunchează pe penultima treaptă a scării subterane.

N-aveau de cât să ridice puţin capul spre a vedea în poiană.

Pe cerul înstelat trebuia să răsară luna.

Noaptea era limpede şi se vedea destul de bine împrejurimile clopotului.

Tinerii erau la vreo zece metri de dânsul.

Nimănui nu-i era frică; dar fiecare era curios să ştie ce se va întâmpla.

Riao, deşi superstiţios, îşi făcea curaj imitând calmul cercetaşilor. Filip era cel mai calm dintre toţi.

Aşteptarea după o oră li se păru lungă.

Se auzeau zgomotele nocturne ale pădurii virgine, miorlăiturile jaguarilor, fâsâitul ierburilor sub inelele şerpilor, cârâitul păsărilor vânate de maimuţe din cracă în cracă, ţârâitul miliardelor de insecte şi urletul sinistru al civetei.

Toate acestea se contopeau într-o simfonie sălbatecă emoţionantă.

Deodată câinele mirosi puternic şi dinţii îi scrâşniră.

Marius îl ţinu să nu latre.

— Mii de pipe! Filip a simţit ceva!

— Şi eu! murmură Raimondo

— Ce e?

— Cineva merge, colo, în fund şi vine spre noi. Se aude zgomotul ramurilor rupte şi călcate.

Toţi aţintiră urechile.

— Adevărat – şopti Milanezul.

Cineva se apropia fără nici o precauţie acum crăcile făceau zgomot intens.

— Nu e cineva singur, e o ceată – murmura Jean Bart. Cine dracu o fi?

Filip abia se ţinea să nu latre.

Deodată o formă neagră ieşi de sub arbori şi apăru în luminiş.

— Oh! murmură Raimondo în culmea surprinderii. E o maimuţă!

— S-ar zice o gorilă!

Monstrul mergea drept, ca un om şi se sprijinea ca pe un baston, pe o cracă groasă.

Se ridică în toată lungimea sa şi cu mâinile lovi puternic clopotul care bătu trei lovituri lugubre.

În acel moment, alte patru gorile săriră în poiană.

— Ah! făcură tinerii miraţi.

Făcuseră o grozavă constatare.

Unul din acei monştri strângea în braţe o formă omenească, învelită în alb.

Trebuie să fi fost o negresă, îmbrăcată cu un veşmânt alb de bumbac.

Tinerii îşi amintiră că citiseră unde va că gorilele fură femeile pe care apoi le ucide şi le mănâncă

— Iată aşa dar pe Marele Spirit Rău! şopti Marius. Iese noaptea să fure femei şi copii!

În timp ce prima maimuţă se distra sunând clopotul, Raimondo ieşi din gaură.

— Ce e?

— Ce vrei să faci?

Romanul nu răspunse.

Ochi gorila care ţinea pe negresă, între ochi.

Raimondo trase.

Monstrul deschise braţele, dând drumul prăzii şi căzu ca trăsnit pe pământ.

Celelalte gorile se priveau zăpăcite.

O altă detunătură se auzi.

Un alt monstru, cu un urlet grozav, se prăbuşi zgâriind oarbă cu ghearele în spasmele agoniei.

Al treilea fu ucis pe loc de Jean Bart.

Atunci, brusc cele două gorile râmase se întoarseră şi căzură pe cei cinci oameni, în picioare, la o mică distanţă.

CAPITOLUL II
Carmen

De data asta Marius luă la ochi gorila rămasă lângă clopot cu braţele în jos.

Dar aceasta făcu o mişcare şi glonţul în loc să-l sfarme capul îi rupse un umăr.

Înfuriat, animalul se aruncă în spre agresor.

Mai multe detunături se auziră.

Fiara căzu trăsnită.

Ultima gorilă, rănită numai de un glonţ de către Zomba, cu un urlet fioros se repezi la acesta rostogolindu-se cu el pe jos, într-o grozavă încleştare.

Cele două braţe de oţel se strânseră în jurul corpului bietului negru şi l-ar fi sfărmat fără îndoială dacă n-ar fi intervenit un nou actor în scurta dramă ce se desfăşura în noapte.

Era Filip, credinciosul, care îşi înfipse colţii puternici în gâtul monstrului.

Dar gorila are viaţa tare.

Atunci interveni încă un om.

Era Riao care cu un lung cuţit de vânătoare, sări ca fulgerul împlântându-l până în plăsele în craniul bestiei.

Bietul Zomba, în sfârşit liberat, putu să se scuture da masa sângerândă are se rostogoli, în spasmele agoniei, la câţiva metri mai încolo.

Lupta se sfârşise.

Zomba privi cu recunoştinţă la indian:

— Mulţumesc Riao!

— Mulţumeşte şi lui Filip! zise râzând Riao.

Abisinul lua câinele şi îl sărută cu dragoste pe bot.

Părea că animalul înţelegea deoarece dădea mândru din coadă.

— Dar negresa? O mai fi trăind? zise Jean Bart.

Alergă spre pachetul alb care forma o pată albă în întunericul nopţii.

Marius îngenunche şi puse urechea pe inima bietei copile!

— Trăieşte! Inima bate! Apă, băieţi!

Riao alergă şi aduse o sticlă plină cu apă de la un pârâiaş din apropiere.

Milanezul îi stropi fruntea negresei.

Efectul nu întârzie să se producă.

— Sărăcuţa deschise ochii.

— Salvată!

În timp ce ea se aşeza jos, privind buimăcită în jurul cercetaşii o priviră cu atenţie.

Nu era o negresă, ci o creolă.

La distanţă, în lumina nesigură o luaseră drept negresă, mai ales fiindcă nu puteau bănui că o altfel de femeie putea fi răpită, în aceste condiţii, de gorile.

Erau nerăbdători să afle cum decursese lucrurile.

Tânăra îşi reaminti probabil ceva groaznic, deoarece figura ei avu o contractare dureroasă.

— Unde sunt? murmură în spanioleşte.

Cercetaşii cunoşteau această limbă.

Raimondo răspunse:

— Eşti în siguranţă, domnişoară. Monştrii care te-au răpit sunt toţi morţi, uite-i!

— Oh! Ce vis urât! murmură copila acoperindu-şi faţa în palme.

— Vino, domnişoară! zise cu autoritate Raimondo. Vino în refugiul nostru. Te vei odihni şi ne vei povesti istoria d-tale.

O luă de mână şi o conduse spre subterană, iluminând scările cu lampă electrică ce o avea la el.

Tovarăşii îi urmară cu Filip.

Când fură aşezai pe băncile alineate lângă perete. Romanul o întrebă:

— Cum te numeşti, domnişoară?

— Carmen!

Şi brusc izbucni în plâns, gemând.

— Cât simt de nenorocită!

Cercetaşii căutară s-o consoleze.

Era o copilă, poate de patrusprezece ani.

Spre a-i da timp să-şi revină, Marius începu prin a o prezenta tovarăşilor, povestindu-i pe scurt aventurile lor.

Când isprăvi, Carmen nu mai plângea.

Îi privea cu un aer de admiraţie, emoţionantă.

— Vreţi să fiu sora voastră? De acum sunt singură pe lume. Cel puţin mă tem că e aşa… Povestea mea e scurtă, dar groaznică… Trăiam, cu părinţii mei, la Bahaia. Tatăl meu era însărcinat cu o misiune de Societatea geografică, cu controlul exploraţiunilor lui Savaje-Landor, călătorul englez. Câte-va săptămâni am călătorit de la Bahia la Sant-Antonio în Statul Amazon. Tatăl meu avea cu sine două zeci şi cinci de oameni, soldaţi şi hamali. Alaltăieri seară, pe când treceau fluviul Madeira, vaporaşul nostru se izbi de un trunchi gros de copac, îşi făcu o gaură şi apa pătrunzând într-însul, se scufundă. Toţi pasagerii de pe bord pieriră, afară de părinţii mei şi doi marinari cu mine; încă nici eu nu ştiu cum am scăpat. Ah! Am scăpat de o nenorocire ca să cad într-alta. Malurile nu erau depărtate şi ajunsei

înot. Fiindcă se înnoptase şi eram foarte obosiţi, ne-am întins la picioarele unor platani, adormind adânc. Fui deşteptată de ţipete oribile şi văzui o sumă de sălbatici în jurul nostru. Ne făcură să mergem toată ziua. Rămânând noaptea în pădure lângă un râuşor. Şi în noaptea aceasta fui deşteptată de un zgomot infernal. Mă simţii luată pe sus şi dusă undeva. Am leşinat. Când m-am deşteptat m-am trezit într-o peşteră unde se găseau cinci gorile enorme. Vă închipuiţi spaima mea. Toată ziua am plâns, ghemuită într-un colţ. Maimuţele se uitau la mine fără să mă atingă. Mi-aduceam aminte că citisem undeva că gorilele ţin câteva zile fiinţele răpite, fără să le facă vre-un rău, apoi le ucid: speram vreun ajutor providenţial care să mă salveze. Hotărâi să mănânc fructele pe care le găseam în cavernă şi să beau apă dintr-un izvor apropiat. În noaptea asta, una din gorile mă duse în pădure. De groază am leşinat. M-am trezit apoi în mijlocul vostru…

Raimondo mângâie pe mititică, ca un frate mai mare şi îi zise:

— Carmen, vei fi surioara noastră, vei rămâne cu noi. Acum odihneşte-te şi dormi liniştită. Mâine ne vei conduce pe malului râului unde ai debarcat cu părinţii. Avem aproape o pirogă şi vom găsi repede locul. Vom găsi urmele sălbatecilor şi vom face tot posibilul să regăsim pe ai tăi. E bine aşa!

— Oh!. Mulţumesc! exclamă cu entuziasm copila, plină de recunoştinţă.

Fetiţa îi sărută pe toţi cu drag, până şi pe câinele

Filip.

Tinerii îi prepararã la iuţeală un pat de frunze pe care Copila nu întârzie să adoarmă.

Zomba şi Riao veghează în timp ce cercetaşii se trântiră la pământ să se odihnească puţin.

După trei ore trecură paza lui Raimondo şi apoi lui Jean Bart Marius.

La şapte dimineaţa erau toţi în picioare.

După o rapidă toaletă în răul vecin, deşteptară pe copilă.

— Te simţi bine, Carmen? Eşti în stare să umbli?

— Oh! Minunat!

— Atunci, o gustare şi la drum! Cu cât vom fi mai repede pe malul Madeira cu atât vom avea şansă să-ţi găsim părinţii. Când vei fi obosită Zomba te va duce în braţe. Pentru el eşti ca un fulg.

După ce îmbucară ceva, Raimondo comandă:

— Înainte?

Cei trei cercetaşi precedau fetiţa, iar abisinul şi indianul încheiau marşul.

Ieşind din subterană, Carmen dădu ochii cu groază de gorilele ucise.

Se îndreptară spre pădure, cu Filip alături care zburda vesel.

Nu le trebuiră mult spre a găsi locul unde lăsaseră piroga.

După sfatul lui Riao făcură un înconjur destul de lung, spre a evita cotiturile fluviului.
Ieşiseră din pădurea virgină, unde drumul fusese greu, cu piroga pe care o duceau în spate.
Se opriră la amiază spre a mânca o pasăre ucisă şi nişte banane gustoase, pe care Zomba avusese grijă să le culeagă din mers.
În timpul acesta, tinerii avură ocazie să facă mai bine cunoştinţa cu protejata lor.
Carmen arăta o precocitate neobişnuită la vârsta ei.
Drumul fu reluat după masă şi dură până, noaptea.
Zomba şi Riao fabricară un fel de cort în care se adă «posteau toţi.
După o cină sumară – cu friptură de pasăre şi banane – copila cu cercetaşii se culcară în interior, Zomba la intrare ş Riao se aiciu6 cu Filip, afară.
Nici un incident nu-i turbură în noaptea aceia.
Când soarele răsări, călătorii erau în picioare, veseli şi odihniţi.
Prin împrejurimi nu se vedea nici fructe şi nici vreun vânat oarecare.
— Să mai înaintăm – zise Raimondo – poate vom găsi mai înainte.
Cum masa de seară fusese cam sărăcăcioasă, tuturor le era foame.
Spre orele zece dimineaţa, Zomba care ducea în spate partea dinainte a pirogei se opri deodată.
Riao zise:
— Trebuie să ne fi apropiat de fluviu. Se simte în aer! Haidem înainte.
— Nu, să ne oprim – declară Raimondo. Mi-e foame şi piroga mi se pare mai grea ca oricând… Nu sunteţi de aceiaşi părere?
Marius şi Jean Bart îl aprobară.
— Şi mie mi-e foame! zise Zomba.
Romanul dădu ordin să se lase piroga spre marea satisfacţie a celor cinci purtători.
— Ceea ce e principal, e să menţinem neatinse puterile noastre, deci să mâncăm. Trebuie apoi să strângem ceva provizorii, pentru că nu se ştie dacă vom găsi urmărind pe sălbateci.
— Foarte adevărat! Să lăsăm pe Carmen în grija lui Zomba, Riao şi Filip şi noi trei să mergem la vânătoare. E imposibil să nu găsim ceva.
Jean Bart fu de aceiaşi părere.
Dispoziţiile fură repede luate.
Spre extremitatea poienei, până la înălţimea frunzişului pomilor, se ridică unul din acele ciudate monolituri pe care capriciul naturii îl aruncă în unele ţinuturi răscolite de cataclisme geologice.
Părea un obelisc cu laturile neregulate şi scorburoase.
Riao îl arătă cercetaşilor.
— Eu mă voi sui sus să cercetez cea mai bună direcţie, spre a

merge către Madeira. Când vă veţi înapoi, o vom urma fără grijă.

— Foarte bine! zise Raimondo

După ce salutară cu mâna pe Carmen, cei trei exploratori se afundară în pădure în căutarea vânatului.

Zomba şi Carmen se apropiară de monolitul pe care deja Riao se agăţa.

Suişul fu anevoios.

În cele din urmă, însă, izbuti.

Timp de un sfert de oră privi în toate direcţiile în timp ce Zomba şi Carmen şedeau la picioarele obeliscului

CAPITOLUL III
Jaguarul

Filip trăgea ştrengăreşte de haine pe mica spaniolă.

Se auzea, în depărtare, murmurul unui pârâu.

Zomba fu apucat de o dorinţă să facă o baie.

Încredinţă pe Carmen lui Riao, care se dăduse tocmai jos şi se îndreptă spre apă.

Riao şi Carmen îl văzură dispărând pe sub arbori.

Zomba îşi scoase centura-cartuşiera, armele, bluza, cămaşa şi flanela şi începu să se joace bucuros ca un copil în apa limpede.

În acel moment Filip care se zbenguia pe sub arbori scoase un chelălăit prelung, apoi începu să latre furios.

Zomba se ridică repede, apucă hainele şi aleargă cât putu mai repede spre monolit.

Carmen şi Riao se uitau în direcţia lui Filip.

Mititica era speriată.

Groaza i se mări când văzu pe câine alergând cu repeziciune, cu coada între picioare.

Scotea urlete îngrozitoare.

Trebuie să fi văzut ceva grozav, deoarece Filip nu se alarma uşor şi după cum am văzut, nu se speria nici de gorile.

După puţină vreme apăru dintre frunze capul enorm care părea al unei pisici uriaşe.

Era un jaguar, mare cât o panteră şi tot aşa de îngrozitor la aspect ca un tigru de Bengal.

Înainta precaut, ca o pisică care urmăreşte o pradă, ale cărei urme nu le pierdea din ochi.

Dar acum nu era vorba să fie scăpat Filip.

Fiara văzu cele trei creaturi omeneşti care îi păru o pradă mult mai bună decât câinele.

Nu mai era timp să se pună la cale vreun plan oarecare.

Zomba trase un foc, dar glonţul greşi ţinta.

În acelaş timp Riao aruncă securea împotriva fiarei, dar nu izbuti decât s-o rănească la o pulpă.

Astfel dezarmat, căută scăparea în fugă.

Întoarse spatele jaguarului.

Zomba, apucând brusc mâna fetiţei, o târî spre un arbore ale cărui ramuri groase îi permitea o suire rapidă. Sari până la primele ramuri, apoi aplecându-se, dădu mâna fetiţii trăgând-o sus.

Nu mai era timp de pierdut.

Indianul fugise în direcţie opusă, dar vrând să fie alături de amicii

săi, se întoarse înapoi.

Jaguarul făcu un salt grozav care îl duse între arbore şi monolit.

Zomba şi Carmen, pentru moment în siguranţă, scoaseră un strigăt de groază.

Îl şi văzură pe Riao sfâşiat.

Poziţia indianului era într-adevăr critică.

Fiara se oprise şi îl pândea ca pe o victimă sigură

Riao, de partea sa, părea paralizat de iminenţa pericolului…

Totuşi buimăceala fu de scurtă durată; timpul să înţeleagă că nu mai putea să ajungă la arborele salvator.

Când avu această siguranţă, îşi recâştigă ca prin farmec prezenţa de spirit.

Alergă de partea opusă.

Monolitul nu era decât la vre-o zece paşi.

Indianul sări din patru paşi uriaşi şi începu să se agaţe de neregularităţile stâncii

O secundă mai târziu ar fi fost totul de prisos.

Riao nu ajunsese încă în vârful monolitului când jaguarul luându-se după el, cu un salt uriaş, sări şi îi zgârie călcâiul cu ghearele.

Dar indianul ajunse sus.

Leopardul deveni şi mai furios.

Se ridică pe labele dinapoi şi cu cele dinainte zgâria stânca.

Părea că vrea să se suie pe monolit.

La început părea că reuşeşte.

Fiara începu să suie; părea o pisică enormă pe un zid uşor aplecat.

Sus, Riao, şedea nemişcat ca o statuie.

Pe faţa sa se citea consternarea.

Îşi spunea că jaguarul va putea în cele din urmă să-l ajungă.

Acesta urma drumul cu multă băgare de seamă.

Înainta puţin, ce e drept, dar se consolida din ce în ce şi se pregătea pentru ultimele sforţări.

Reînnoii de mai multe ori încercările, vânând punctele de sprijin şi căutând loc unde să-şi înfigă grozavele sale gheare.

Dar nu izbuti să atingă decât pe jumătate marginea micei platforme pe care şedea omul.

Riao părea acum că e la adăpost, dacă o altă circumstanţă nu i-ar fi agravat situaţia.

Mica platformă nu avea un metru în diametru şi era pentru el o mare greutate să se ţină în echilibru.

La mai bine de două zeci de picioare înălţime, înspăimântat de pericol, bietul indian se temea ca ameţeala să nu-l facă să-şi piardă echilibrul şi să cadă jos…

— Ţinte-te bine! îl încuraja Zomba, de pe pom.

Carmen, se ruga plângând de Dumnezeu, să-l salveze pe bietul

Riao.

Zomba ar fi vrut să trimeată jaguarului un glonte, dar fiara era ascunsă vederii sale, de stâncă.

Din când în când putea vedea o gheară care arăta poziţia pe care o avea, animalul, faţă de omul de sus.

Totuşi Riao era curajos.

Văzuse de nenumărate ori moartea şi nu se intimida uşor.

Dacă n-ar fi fost atât de curajos de mult ar fi căzut în ghearele jaguarului care nu aştepta decât aceasta.

Continua să rămână nemişcat ca o statuie.

De câteva, bune minute situaţia era neschimbată şi jaguarul nu se gândea să părăsească asediul.

Zomba avu ideea sa se întoarcă în jurul arborelui, să poată vedea jaguarul şi să tragă în el.

Dar, făcând o mişcare greşită, lăsă să-i cadă din spate carabina, care se rostogoli pe iarbă.

Sub arbore rămăsese numai centura-cartuşieră cu revolverul în teacă.

Astfel se găsea complet dezarmat.

Nu mai putea ajuta pe Riao acum în nici un fel.

Se poate uşor închipui disperarea sa.

Trebui, lângă Carmen să aştepte epilogul periculosului incident.

Dar Zomba observă deodată un lucru care scăpase copilei.

Ori de câte ori, jaguarul se ridica pe monolit, acesta se mişca.

Şi Riao văzuse cu groază lucrul acesta; de acum îi era şi mai greu să-şi ţină echilibrul.

Carmen băgă şi ea de seamă aceste oscilaţii

Dar indianul rămase neclintit la postul său.

Zomba însă era atât de preocupat în cât nu putu să nu murmure:

— Dacă va cădea piatra!

— Să cadă? Dar cum? Coloana e solidă. Când jaguarul se apasă pe ea cu toată puterea, oscilează puţin, dar nu prea mult. Cred că nu e pericol în această privinţă.

— Ba da! — insistă abisinul. Tigrul e şiret. Dacă vede că poate răsturna piatra, o va face!

— Ah! înţeleg – gemu fetiţa. Zomba, cum să facem să-l salvăm? Nu putem trage în animal? Chiar dacă nu-l ucidem, poate îi slăbim puterile. Nu putem lua puşca de jos? Jaguarul e prea ocupat sus ca să ne vadă ce facem.

— Bună idee, domnişoară.

— Atunci, haidem s-o luăm!

Trecură din cracă în cracă. Ajunseră aproape de cea mai de jos când se auzi o trosnitură groaznică, urmată de un ţipat sfâşietor.

Se apropiară privind spre obelisc. Scena se schimbase cu

desăvârşire. În locul coloanei de douăzeci de picioare, verticală nu se mai vedea decât o grămadă de ramuri sfârtecate, pe care se sprijinea un fragment din obelisc în poziţie aproape orizontală.

La picioarele lui jaguarul, cu cele patru labe în aer, căzuse încurcat între crăci.

Riao nu se mai vedea.

Se întâmplase ceea ce prevăzuse Zomba.

Din cauza mişcărilor pe care fiara le imprimase cu o violenţă mereu crescândă, monolitul care sta în picioare printr-un miracol de echilibru se răsturnase pe un arbore vecin, care, sub violenţa izbiturii se fărâmase şi el.

Jaguarul care se apărase cu toată puterea, fusese azvârlit şi el mai încolo.

Riao, fireşte, urmase fără să vrea traiectoria obeliscului în cădere.

Dar unde fusese azvârlit? Nu se vedea nicăeri.

— A fost ucis! strigă Zomba disperat.

Dar o voce sănătoasă se auzi dintre crăcile arborelui sfărâmat.

— Nu sunt ucis de loc! Am numai uşoare zgârieturi. Dacă aş putea să scap de bestia aia, sunt mai sănătos ca oricând.

Cu aceste vorbe Indianul ieşi binişor dintre frunze şi dădu fuga spre grupul abisinului şi al fetiţei.

Jaguarul nu făcea nici o mişcare.

Deja Riao era la adăpost, lângă amicii săi când un zgomot de alt fel se auzi dinspre pădure.

Erau voci de oameni, zgomote de paşi, frunze smulse şi crăci fărâmate.

Nu-le venea să-şi creadă urechilor.

Dar îndoiala nu mai fu posibilă. O ceată destul de numeroasă se apropia repede de poiană.

Şi jaguarul auzise de vreme ce se ridica privind şi mârâind în direcţia noilor veniţi.

— Poate sunt sălbatecii – murmură Carmen – vin să mă caute pe mine…

— Nu, nu, protesta Riao. Sălbatecii nu fac atât zgomot. Ştiu bine că ar atrage fiarele. Nu poate fi decât o trupă de albi.

Zomba îl privi mirat.

Deodată fu izbit de o idee.

— Bluza albă! Vor vedea bluza albă! Ne vor descoperi aici! Riao vino cu mine! Carmen, stai liniştită, fără să, te mişti!

Fără să se mai ocupe de jaguarul care căuta să se piardă în desiş, în partea opusă noilor agresori, negrul coborî repede pe pământ, îşi luă armele şi i-le trecu lui Riao care se lăsase până la craca cea mai joasă.

Apoi se sui şi el repede.

— Să ne urcăm mai sus! – zise el – cât mai sus! Acolo vom fi ascunşi. Şi puse puşca pe umăr şi armele la brâu cu cartuşiera.

Riao se suise şi el, cu securea la cingătoare dând ajutor lui Carmen să se urce. Zomba îi urmă, dându-le vigurosul său braţ în ajutor.

Cât despre Flip, cine ştie unde se refugiase!

Inteligent cum era, se pitulase prin ierburi.

Abisinul dădu uşor frunzişul la o parte spre a vedea dedesubt.

Şi văzu…

Mai întâi surprinderea îi închise gura şi îi sufocă un strigăt de mânie.

Era căpitanul Quiroza, banditul Amazonului, piratul care, de mult, cumpărase pe Marius de la Botocuzi, pentru o sticlă de whisky.

Ce destin, să-l regăsească în calea lor iarăşi.

Zomba tremura la gândul că ar putea da de cei trei cercetaşi. Nu era de mirare că mai era încă prin aceste părţi, regiunea era bogată şi propice pentru lovituri banditeşti.

CAPITOLUL IV
Mâna lui Dumnezeu

Sa reamintim puţin faptele de altă dată.

În epoca evadării lui Marius de pe vasul Fulgerul, căpitanul Quiroza cu o parte din echipat reuşise să descopere urmele fugarului care se refugiase pe un copac înalt, al cărui trunchi era gol.

Quiroza voind să se suie în pom cu ajutorul unui laţ, Marius îl tăie, făcându-l să cadă.

Cu ameninţări grozave banditul izbuti să convingă pe un marinar să reînnoiască încercarea.

Dar când marinarul fu sus, Marius cu aracanul Huec care îl însoţea, era deja departe; din cracă în cracă amândoi se pierduseră în pădure.

Marinarul, după infructuoase cercetări, renunţă. Dar descoperise scorbura şi înţelese că milanezul îşi bătuse joc de ei.

Blestemând şi ameninţând, Quiroza puse să i se fabrice o targă de frunze, deoarece piciorul pe care şi-l fracturase căzând din pom, îl durea grozav.

După câteva zile reluă cercetările, scotocind zadarnic împrejurimile.

Zile întregi făcu investigaţii pretutindeni, vrând să regăsească pe Marius cu orice preţ spre a-i tăia cu mâna sa – zicea el – nasul şi urechile pentru insulta suferită.

Când se convinse că tânărul cercetaş era de negăsit, deveni şi mai feroce cu marinarii săi care plăteau pe spatele lor şiretenia lui Marius

Avu ocazia să mai săvârşească multe fărădelegi, iar gândul său de răzbunare împotriva lui Marius nu-l părăsise o clipă.

....

De abia ieşi în poiană şi Quiroza văzu fiara.

— Alt! strigă.

Fără să-şi piardă sângele rece, o luă la ochi cu carabina cu gloanţe explozibile.

Înainte de a-şi da seama de ce se întâmplase, jaguarul căzu trăsnit.

— Înainte, marinari! Primul vânat e semn bun! Sperăm să reuşim. Şi la altul mai mare. De-ar fi ce mă gândesc eu!

Era obsesia sa, ideea sa fixă. Marius.

Toţi marinarii se strânseseră în jurul jaguarului.

Se minunau toţi de mărimea lui.

Începură să-l jupoaie spre a-i lua minunata piele.

Dar atunci se auzi un alt zgomot.

Venea din pădure.

— Oh! oh! zise Quiroza întunecându-se la faţă. O turmă de animale vine în goană. Ce or fi? La arme marinari!

— Nu sunt pe aici decât pecari, în aşa mare cantitate, aşa zişii mistreţi de America.

Aşa vorbi un bătrân marinar, cu vocea tremurândă de spaimă,

— Nu există arme care să reziste numărului, stăpâne – zise altul. N-avem altceva de făcut decât să fugim!

Dar Quiroza care de câtăva vreme observa pământul, fără să răspundă, veni la picioarele pomului.

— Aici sunt alte urme, dragii mei! murmură. Pe aici a trecut cineva… care s-a suit în copac! Marius, puiule, te-a prins dorul să ne revedem, ai? Te-ai înapoiat scumpule? Dar acum nu-mi mai scapi iubitul meu!

Ideea fixă îl distrugea de la pericolul ameninţător. Marinarii neliniştiţi priveau în jurul los spre a găsi o eventuală scăpare

— Patroane – zisă un bătrân marina – pecari vin peste noi… nu-i auzi?

— La dracu cu pecarii tăi! – urlă Quiroza – primul care mai vorbeşte de aşa ceva îl răcesc cu glonţ.

Şi se întoarse scrâşnind din dinţi.

În pădure zgomotul se marea din ce în ce Quiroza îndreptă puşca în direcţia pomului, în sus. Văzuse ceva din îmbrăcămintea lui Zomba şi credea că e Marius.

— E râu! murmură Zomba lui Carmen care văzuse şi ea printre frunze gestul banditului

Trase picioarele sus, ascunzându-ie mai bine, făcând scut cu corpul său.

— Suntem pierduţi! Mi-e frică! şopti Riao.

Nu sfârşi să vorbească când un fel de ciclon trecu dinspre pădure.

Părea un cataclism în mersul lui nimicitor.

— Să scape cine poate! strigă bătrânul marinar.

Nebuni de groază, oamenii se răspândiră în toate direcţiile, încercând să se suie pe arbori spre a scăpa de masacrul iminent.

Cine nu avu norocul să scape, după un minut nu mai exista.

Alergau înnebuniţi fără să se împiedice de nici un obstacol

Trecură ca un uragan, zdrobind pe nefericiţii care nu se putuseră ascunde.

Raseră arborele pe care se refugiaseră amicii noştri. Prima victimă, e inutil s-o spunem, fu Quiroza, trântit, călcat, sfâşiat, făcut bucăţele.

Banditul îşi dăduse seama de primejdie numai când nu mai putea face nimic.

Avalanşa continuă iureşul său groaznic mai departe, cu grohăituri fioroase.

Poiana acum era liberă, acoperită ici şi colo de resturi omeneşti însângerate…

Atunci Filip, ieşi nu se ştie de unde şi începu să latre sub pom.

Era un semn că pericolul se îndepărtase.
Riao, Zomba şi Carmen coborâră.
Pentru moment erau salvaţi.
Dar emoţia pentru mica spaniolă fusese prea tare
Abia ajunsă jos, leşină.
Zomba alergă de aduse apă rece şi o stropi pe faţă.
Îi strecură şi în gură câteva picături de apă.
Copila îşi veni repede în fire, izbucni în plâns şi îmbrăţişă cu entuziasm pe cei doi credincioşi tovarăşi.
Atunci se auzi semnalul celor trei cercetaşi.
Zomba răspunse cu unul la fel.
Curând cei trei tineri se iviră în poiană.
Se opriră uimiţi de spectacolul ce li se desfăşura înaintea ochilor.
Zomba şi mai ales Carmen îi puse repede în curent cu întâmplate.
Marius se opri dinaintea rămăşiţelor informe ale neîmpăcatului său duşman:
— E pedeapsa lui Dumnezeu! zise el grav şi emoţionant.
Cercetaşii, făcuseră o bună vânătoare.
Dar acel loc sinistru îi impresiona prea mult spre a mai sta acolo.
De altfel fluviul eră vecin; hotărâră să plece imediat spre a scăpă şi de purtatul pirogei.
Se opriră pe mal să îmbuce ceva, apoi puseră barca pe apă.

CAPITOLUL V
Jean Bart şi crocodilul

La amiază se găsiră pe malul unui râuşor care trebuie să fi fost un afluent al Maderei.

Mica spaniolă era foarte obosită.

Trupa se opri.

Tuturor le era o foame îndrăcită şi abia aşteptau şă mănânce micii iepuraşi foarte gustoşi din care cercetaşii făcuseră o bună mâncare. Zomba şi Riao se aşezară la pregătitul mesei.

Reuşiră să prepare o mâncare foarte gustoasă.

După ce isprăviră, se odihniră puţin.

Iarba era aspră şi rară,. Cu mici spaţii nisipoase; nu era un loc prea bun de odihnă, dar nu aveau de ales.

— Mii de pipe! Ia uitaţi-vă la această capirună care-şi pleacă ramurile până la pământ. Are ramurile ca nişte trunchiuri. Pe ele s-ar putea odihni Carmen mai bine ca pe un pat.

— O s-o păzesc cu ajutorul lui Filip, zise Jean Bart,

— Nu, pe Filip o să-l ţinem cu noi, zise Raimondo. Ne va servi să descopere cu noi ouă de broască ţestoasă. Am văzut urme de aceste animale pe aici.

Zomba pregăti ramura cea groasă a capirunei care se preta într-adevăr la un culcuş.

Mica spaniolă se întinse comod şi adormi repede.

Jean Bart, cu carabina între picioare, şedea pe o cracă, ceva mai încolo.

Marius, Raimondo, Zomba, Riao şi Flip se întinseră pe marginea fluviului.

Jean Bart era de câtva timp cufundat într-un fel de somnolenţă, când un zgomot ciudat îi atrase atenţia.

Venea dinspre dreapta.

Era prea obişnuit cu pădurile virgine spre a nu observa înainte de a reacţiona.

Ligurul întoarse capul binişor fără să-şi schimbe poziţia.

Avea la cingătoare două revolvere şi între genunchi carabina cu o baionetă ascuţită.

Tufişurile îi acoperea vederea inamicului care înainta.

Jean Bart înţelese că primul lucru ce avea de făcut era să se ascundă.

Aproape era un tufiş mai des; Ligurul se târî binişor într-acolo cu un genunchi în pământ şi cu degetul pe trăgaci.

De abia se ascunsese când capul monstruos al unui crocodil ieşi din

ierburi şi apoi îşi făcu apariţia tot corpul.

Caimanul nu are miros, dar aude foarte bine.

Jean Bart nu îndrăznea să se mişte, spre a nu fi simţit.

Cu asemenea animale nu se poate ochi cu uşurinţă partea vulnerabilă.

Trebuiesc izbite în ochi sau sub subţioară.

Jean Bart ştia că aligatorul atacă cel dintâi pe om imediat ce îl vede.

Uriaşa şopârlă îşi freca pântecele de iarbă.

În altă poziţie, Jean Bart s-ar fi distrat la acest spectacol, dar prea marea vecinătate cu fiara nu-i îngăduia să se distreze.

Ajuns la vreo zece metri de locul unde era tupilat cercetaşul, crocodilul se opri.

Trebuie să fi fost sătul.

Linia de ochire a carabinei cercetaşului nu părăsea ochii animalului, singurul punct vulnerabil.

Deodată animalul întoarse capul şi văzu copila adormită.

Ochii săi avură o scânteiere feroce.

Jean Bart trase.

Dar crocodilul făcuse o mişcare şi glonţul devie.

Nefiind decât prea uşor rănit se înfurie.

Se ridică pe labele dinapoi şi apucă cu dinţii marginea rochiei lui Carmen care atârna în jos.

Sculată de detunătură, fetiţa îngrozită văzu pericolul.

Strigă cât putu agăţându-se cu ambele mâini de o cracă mai înaltă.

Începea să cedeze, trasă de fiară.

Dar Jean Bart, apucând cele două revolvere, sări ca un fulger. Sări în cârca aligatorului şi aplecându-se îi descarcă ambele revolvere în ochi.

Om şi fiară se rostogoliră în nisip.

Se auzi lătrăturile lui Flip.

Bravul câine descoperise nişte ouă de broască şi mândru, făcea cunoscut isprava.

Jean Bart strângea în braţe pe Carmen, care tremura

— Draga mea Carmen, am scăpat ca prin miracol! zise Ligurul. Voi, mai ales! O sudoare rece m-a apucat când am văzut crocodilul venind spre noi.

Flip sărea vesel în jurul aligatorului mort.

— E bun crocodilul, anumite părţi simt bune fripte! zise Zomba râzând.

În seara aceia masa fu copioasă cu ouă de broască ţestoasă coapte în cenuşe, muşchi de coadă de crocodil, cu sosul unei plante descoperite de Riao, foarte gustoasă.

Se odihniră bine în noaptea aceasta, făcând de pază cu schimbul.

CAPITOLUL VI
Pe urmele sălbatecilor

A doua zi fu zi de drum continuu.

Piroga fusese pusă pe apă şi Zomba o conducea.

Carmen luase loc în ea cu Flip cu care se făcuse bună prietenă.

Dar fluviul făcea numeroase cotituri.

Deodată Flip începu să latre cu furie, sărind din barcă şi alergând pe mal.

Riao îl ajunse şi văzu că era ameninţat de un uriaş şarpe care era agăţat de o ramură, cu capul ameninţător atârnând în jos.

Trebuie să fi fost un piton.

Cei trei cercetaşi traseră în acelaş timp.

Dar reptila nu fu atinsă bine.

Alte lovituri răsunară şi în fine şarpele se rostogoli ca o funie pe pământ.

Îşi urmară drumul mai departe.

— Trebuie să căutăm un refugiu – zise Raimondo – înainte de a se înnopta. Locurile acestea sunt infestate de fiare.

Atunci se auzi, ca o confirmare, un răget îndepărtai

— Acesta e un jaguar! zise Jean Bart. Să ne punem în siguranţă până nu dă de noi. Adevărat că ne poate urmări pe arbori, dar avem timp să tragem în el!

Marius sări cel dintâi într-un pom gros şi rând pe rând ajutându-se unul pe altul, ajunseră până sus.

Cu laţurile pe care le aveau făcură apoi un fel de plasă în jurul ramurilor spre a nu cădea.

Apoi Raimondo distribui ce mai rămăsese de mâncare de la dejun.

Miorlăiturile jaguarului se auzeau mai apropiate. Noaptea era adâncă.

— Fiara trebuie să se fi apropiat şi vine încet spre noi. La cel mai mic zgomot, aprind lampa! zise Raimondo. Fiţi gata cu carabinele.

Într-adevăr când izbucni fâşia luminoasă, un corp pătat, roşcat, se vedea la picioarele pomului.

Traseră.

Se auzi un răget de durere şi fiara dispăru în întuneric.

....

A doua zi porniră la drum.

Deodată apăru o pânză uriaşă de apă. Era Madeira.

Carmen recunoscu în depărtare rămăşiţele vaporului lor naufragiat.

— Recunosc locurile! strigă fetiţa. Aici am debarcat! Pe aici ne-au târât sălbatecii!

Raimondo dădu ordinele necesare.

— Riao, du-te de ia urmele sălbatecilor. Între timp noi vom vizita vaporul, poate găsim ceva folositor.

Găsiră într-adevăr două lăzi, una cu biscuiţi, alta ca carne afumată. Le răsturnară, făcând două pachete mari cu o pânză pe care o găsiră tot acolo.

Riao se înapoie curând.

— Urmele duc spre o regiune zisă a maimuţelor verzi. Acolo e un sat, locuit de indigenii Tabaski.

— Tabas au arme de foc?

....

Şalupa mergea de două ore când Riao strigă:

— E o plută aproape de noi cu doi oameni pe ea! E urmărită de trei pirogi cu Tabaski!

Marius observă că era un om şi o femeie, îmbrăcaţi europeneşte, întinşi pe plută ca morţi sau leşinaţi.

Un strigăt se auzi:

— E tata şi mama!

Marius se întoarse. Carmen întindea plângând braţele spre plută.

— Jos! Jos! Culcaţi-vă cu toţii! Ţineţi gata puştile. Tabaski nu ne văd fiindcă ne ascund ierburile. Când voi ordona: foc! Trageţi. Raimondo în pilot şi ceilalţi fiecare câte un om.

Pirogile se apropiau…

Când, fură aproape, Marius şopti:

— Foc!

Se auziră cinci detunături şi cinci indigeni căzură, îngroziţi, cei rămaşi, vreo opt sau zece, se grăbiră să se înapoieze.

Şalupa se apropie de plută.

Părinţii lui Carmen erau leşinaţi

Când fură readuşi în simţiri, putură sa spună grozava lor odisee…

Citiţi urmarea în fascicula Nr. 72 a „**CELOR TREI CERCETAŞI”** care apare Sâmbătă 17 Februarie:

Urmele de sânge.

Din „CEI TREI CERCETAȘI"
a apărut până acum :

No.

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara Apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ștrangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal

No.

25 Un „Palace" în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul instelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revansa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre

No

47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul Blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnașilor
66 Regina bandiților
67 In derivă spre Polul Sud
68 Golful speranței
69 Misterul pașilor pe zăpadă
70 Caii înebuniți

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului „Universul".

16 Pagini EXEMPLARUL În ţară 3 Lei În străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

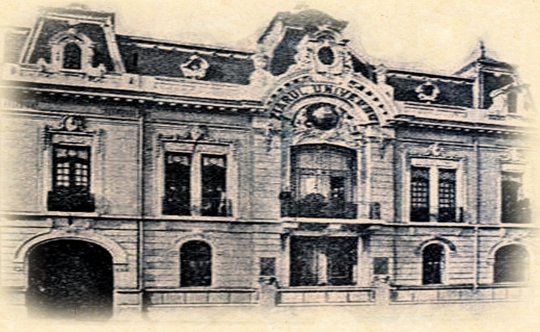

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI